

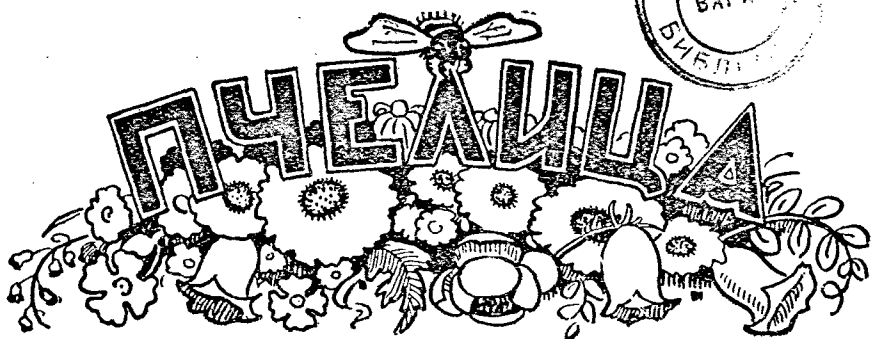
ПЧЕЛИЦА

Год. V.

Кн. 4.

49845

Година пета

Януарий

Книжка 4

Писмо.

Дайте ми мастило
И листъ отъ тетрадка:
Искамъ да напиша
Письмце на татка.

Ще му се похваля,
Че станахъ голѣма —
И че вечъ помагамъ
Въ кухнята на мама.

Ще му пиша още,
Че ме бие бати —
И по дѣдо Коледъ
Кукла да ми прати.

Драго Поповъ.

Царството на феитъ.

(Легенда).

На брѣга на синето море, средъ стройни палми и кичести лѣшници, се издигаше великолепия замъкъ на феитъ. Величествени джбове вишиха върхове съ златни желжди по тѣхъ. Изъ клонетъ имъ скачаха бѣлки и катерички. Околовръстъ бѣ обрасълъ зеленъ храсталакъ отъ малини и ягоди.

Шумни рѣкички, като пѣргави дечица, порѣха зеленитъ ливади и тичаха къмъ майката море. Райски птички пѣеха изъ райскитъ дървета, натегнали съ чудни плодове. Въздухътъ тамъ бѣ чистъ и лѣхаше приятна миризма. Небето често мѣняваше цвѣта си. Цвѣта блястѣха на слънцето като крилата на пѣстри пеперудки.

Въ кристалния замъкъ живѣеше добрата царица на феитъ съ своитъ сестри и другарки. Тѣ бѣха красиви момиченца съ златни и сребърни косички, съ

сини и гължбови очички. Наричаха се: Вѣра, Надежда, Истина, Доброта, Жалостъ и Справедливостъ. Най-красивата отъ тѣхъ, съ блестящата звезда на челото, наричаха Любовь. Тя бѣ царицата на всички.

Всѣка сутринъ тѣ хвърляха лекитъ си дрехи и се гуркаха въ хладнитъ морски води, отдето излизаха

като бѣли гълъбчета. На гжстъ роякъ тѣ се виеха надъ главата на голѣмата си сестра, която изкачаше съ златна чаша въ ржце на морския брѣгъ. Тѣ си клѣвваха по едно вълшебно зърно и отлитаха на разни страни.

Тѣ невидимо влизаха въ жилищата на хората и незабелѣзано пушаха въ сърцата имъ донесенитѣ зрънца, които порастваха и правѣха хората честни и добри.

Но не винаги поникваше доброто сѣме. То често пжти се борѣше съ зрънца, които по-рано бѣ посадила въ хората черната птица, една отъ многото сестри на злата вълшебница Лѣнность.

Привечеръ, когато хората и децата се успокояваха и лѣгаха да спатъ, гълъбчетата отстѣпваха мѣсто на добритѣ ангелчета, а тѣ се връщаха дома, на чудния островъ, въ вълшебния си дворецъ.

Тѣ се окжпваха въ морето и пакъ се превръщаха на красиви деца въ лжчезарни дрешки. Лицата на едни биваха ясни и свѣтли, на други печални и тжжни. Всички бързаха въ цвѣтната зала, гдѣто ги чакаше голѣмата имъ сестра.

Стенитѣ на залата бѣха отъ нѣжни благоуханни листца на градинската роза, за таванъ бѣ голѣма бѣла лилия, чиито жълти тичинки звѣнѣха като златни звѣнчета. На пода бѣ посланъ килимъ отъ теменуги. Средъ стаята се издигаше тронъ отъ незабравки. Около него бѣха наредени столове отъ неразцвѣнали лалета.

Заобиколена отъ сестритѣ си царицата сѣдаше на трона. До нея се носѣше тихия плѣсъкъ на вълнитѣ и пѣсенята на птицитѣ, а листцата на стенитѣ издаваха нѣжна, божествена музика.

Замислена тя се вглеждаше въ личицата на малкитѣ си сестрички и ги питаше какъ сж прекарали деня. Първа заговори хубавицата Добрина:

„Днесъ азъ срещнахъ неприятелката си — Злината. Тя отдавна се е заселила въ сърцето на едно момиченце и то тѣй здраво, че ми бѣ невъзможно

да влѣза тамъ. Днесъ я сварихъ задрѣмала, — тихо се промъкнахъ въ сърдцето на детето и тъй бързо сложихъ зрънцето, че Злината не забелѣза нищо. Следъ закуската си детето отиде да се разходи. Тамъ владѣе страшенъ студъ. Но моята приятелка бѣ топло облечена, че не чувстваше студа. По пжтя тя видѣ единъ беденъ старецъ, който треперѣше отъ студъ и гладъ. Злината ѣ пришепна: „Върви си, не му давай нищо, по-добре си купи съ тия пари шоколадъ!“ А азъ я помолихъ да помогне на стареца. Гласътъ на моята неприятелка бѣ по-силенъ и ме заглушаваше, но момиченцето почна да се вслушва въ мене. Тогава Злината почна да кълве моето зрънце. Наистина тя победи, но моето зрънце вече намѣри приемъ въ сърцето на това дете и малко по малко ще я измѣсти отъ тамъ.“

Радостна излѣзе напредъ Милосърдието. — „Азъ днесъ победихъ Жестокостъта. Азъ долетѣхъ въ едно селце. Кацнахъ край рѣката. Следъ малко тука дойдоха много деца. Едно отъ тѣхъ държеше кошница съ малки слѣпички котенца. Жестокостъта бѣ обвила децата въ черна сѣнка.“

Децата извадиха котенцата и почнаха да вързватъ за шиитѣ имъ тежки камане. Недалечъ седѣше едно момиченце съ хубави сини очички. Азъ се затекохъ при него.

— Деца, незакачайте котенцата — имъ каза тя. Горкичкитѣ, останали сирачета безъ майка. Дайте ги на мене. Азъ ще ги отгледамъ.

Децата се спогледаха едни други и тия, които бѣха привързали каманитѣ, се засрамирахъ отъ постѣпката си. Азъ ги благословихъ и цѣлунахъ по зачервенитѣ странички.

— А вие защо мълчите, нераздѣлни мои сестрички, Вѣрке и Надеждо? — запита царицата Любовь.

— И за насъ бѣ радостенъ деньтъ — заговориха тѣ ведно. — Ние посѣтихме единъ човѣкъ, когото не-давна бѣ сполетѣло голѣмо нещастие. Той се оплак-

ваше и проклѣнаше постигналото го нещастие. Щомъ го посѣтихме ние, той почна да се моли и да вѣрва въ Божията справедливостъ и добрина. Оттогава му стана леко на душата и той заживѣ пакъ щастливъ.

— А ти защо плачешъ? — запита царицата Истината, която стоеше малко настрана съ отпущната глава и плачеше.

— Какъ да не плача? — отговори бедничката. Лъжата ме изгони за винаги отъ душата на едно момченце. По-рано то дружеше съ мене и бѣ добро и мило. Безъ да забелѣжа Лъжата го подмамила и ме изгониха отъ неговото сърдце. Днесъ то наби братчето си и каза на майка си, че не то, а братъ му го набилъ. Изяде сладкото, а набѣди сестричето си. Счупи очилата на баба си, а каза че слугинята ги счупила.

Истината заплака, горещи сълзи закапаха отъ очитѣ ѝ. Заплакаха и другитѣ ѝ сестри, и свѣтлитѣ имъ крилца веднага потъмнѣха.

Полекалека мина нощъта. На изтокъ се показаха розовитѣ лъчи на утрото. Феитѣ веднага се гурнаха въ морето, станаха на бѣли гължбчета съ зрънца на любовта, напуснаха родния си островъ и полетѣха да се борятъ съ злината, лъжата и тжгата.

Щомъ побѣдятъ чернитѣ птици, сестри на злата вълшебница Лѣнността, тѣ ще се върнатъ радостни, ще скачатъ и танцуватъ до сутринъта подъ дивнитѣ звуци на оркестра на цвѣтята.

А ако не сполучатъ, тѣ ще плачатъ и тжжатъ цѣла нощъ до сутринъта.

Зимна картинка.

Падатъ леко на дружинки
Тука, тамо и навредъ
Малки, хубави снѣжинки,
Катъ юнаци: редъ по редъ.

Всичко въ зименъ сънъ заспало,
Нѣма гиздавъ, цвѣтенъ май,
А полето запустѣло
Плаче тжжно и ридай. . .

Врани грачатъ изъ небето, —
Вредомъ само черенъ димъ.
Въ мжка кжса се сърцето —
Чака то априлъ любимъ! . . .

Падатъ леко на дружинки
Тука, тамо и навредъ
Малки, хубави снѣжинки,
Катъ юнаци: редъ по редъ.

Недѣлчо Тинчевъ.

Неочаквания князь.

(Продължение отъ кн 3).

Скоро княгинята каза на княза:

— Чувамъ стѣпките на татковия конь. Ахъ той е тъй силенъ и тъй бързъ, че нищо не може се скри отъ него. Дай ми скоро твоя златенъ кръстъ!

Князътъ откачилъ отъ шията си златниятъ кръстъ, който майка му била окачила. Олга веднага обърнала княза на калугеръ, тя станала църква, а коньтъ на камбана. Ето и Кошней довтасалъ съ коня си.

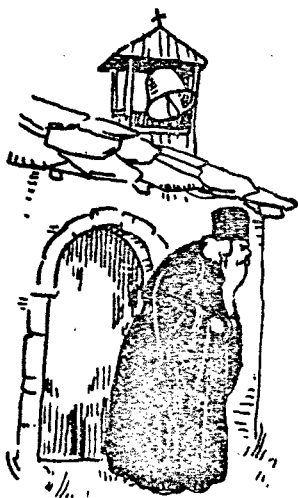
— Калугерино, не си ли виждалъ да минатъ отъ тукъ двама на конь?

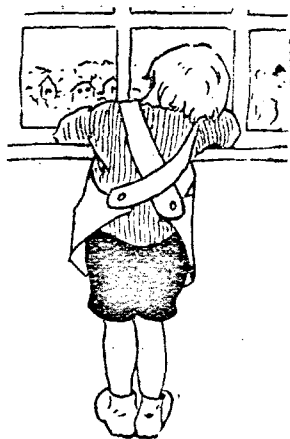
— Да, минаха отскоро такива. Тѣ се отбиха въ църква, помолиха се и на тръгване ми поржчаха, ако случайно Вие дойдете тукъ, да ви поздравя.

— Ехъ, пакъ ме надхитриха! — извикалъ ядно Кошней. Качилъ се на коня си и се върналъ въ подземното си царство надхитренъ и излъганъ отъ княза.

А въ това време младия князь повелъ красивата Олга въ палата на баща си и отпразднували славна свадба.

Прев. От. Ш-въ.

Безъ подаръкъ.

Колко ми е мжно,
че тази година
дѣдо Коледъ слѣзълъ
у насъ презъ коминя.

Тошо казва, че той
нарочно направилъ,
гдето не съмъ слушалъ
и че съмъ се каралъ.

Тукъ таме потърсилъ,
всѣкжде провѣрилъ
моитѣ обувки
нигде не намѣрилъ.

Обувкитѣ вѣнка
азъ си бѣхъ забравилъ
и за това нищо
не ми е оставилъ.

На Блага, на Гошо
оставилъ подаръкъ,
а на мене нищо. —
Нали съмъ най малкъ?

Но за догодина
зная що да правя:
и мойтѣ обувки
вжтре ще оставя.

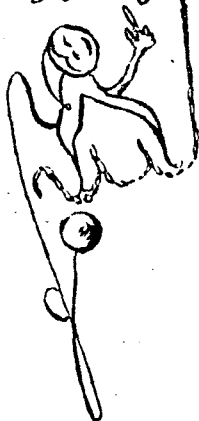
М. Вжгленовъ.

Стефанъ Ив. Стояновъ.

Свадата на буквитъ.

Буквитъ се скарали
въ Колювия новъ букваръ.
У нарекло **Г**-голѣмъ,
че е грозенъ и е старъ.

„Азъ не ща такъвъ съседъ,
казало пѣкъ **Г** на **Б**,
„всѣки смѣе се на тебъ
и на твоето шкембе!“

П помислило, че шумъ
вдига тѣнгоснаго **Р**,
и нарекалъ го змия,
що навсѣкжде се вре.

Не стигнали думитъ, —
почнали сж тѣ война.

Д начело на едни,
другитъ пѣкъ води **А** . . .

„Що стетолкозъ глупави?“ —
викнало най-после **Е**.

„Кой ли може тукъ разбра,
ний защо се карае?“

Всѣки вижда, луди сме,
всѣки, който е съсъ умъ;
време е сега за сънь,
а пѣкъ вдигнали сме шумъ!

Биемъ се като петли,
но не ще се победимъ,
затова пѣкъ редъ по редъ
дружно да се наредимъ!“

„Има, има право **е**! —
викнали тѣ. — Стига бой!
с кжде налиташъ тѣй?
Тамъ, на мѣстото си стой!“

И началника си **а**
пратили еднитѣ, где
мълчаливъ предъ другитѣ
стоялъ гордъ и важенъ **д**.

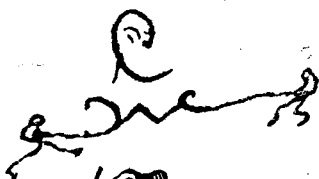
„Вий здобрете се напредъ,
всички викали безъ спиртъ,
„ний отново искаме
между насъ да има миръ! —

Че отъ тази ний борба
само имаме вреда!“

д подаль ржка на **а**
и станало чудно „**да**“...

А когато сутринъта
станалъ Колю нашъ отъ сънь
гледалъ буква нѣкоя
паднала ли е навънъ

отъ обичний му букваръ.
И когато той видѣлъ,
че сж всички букви тамъ,
Колю радостно се смѣлъ.

Гжски на единъ кракъ.

(Приказка).

Единъ паша много обичалъ да яде печени гжски. Селянитѣ отъ околията му знаели това та, за да го омилоствиятъ, всѣки день му носили по две гжски.

Дошло редъ на селянина Мую. И той заклалъ и изпекалъ две гжски, та ги понесълъ на пашата. Изъ пжтя Мую огладнѣлъ. Откжснaлъ си единия кракъ на едната гжска. Повървѣлъ още малко и пакъ огладнѣлъ. Сега откжснaлъ на другата гжска единия кракъ. И така той занесълъ на пашата дветѣ гжски съ по единъ кракъ.

Като седналъ да яде, пашата забелѣзалъ, че гжскитѣ сж съ по единъ кракъ и следъ като ги изялъ заповѣдалъ да му доведатъ Мую.

— Куче недно! — викналъ пашата. — Съ това ли намисли да ме омилоставишъ? Да ми донесешъ гжскитѣ съ по единъ кракъ?!

— Господарю, — отговорилъ Мую. Виновенъ ли съмъ азъ, че всичкитѣ гжски сж съ по единъ кракъ? Ето, погледнете ги!

И той посочилъ навънъ. Тамъ цѣло ято гжски стояли край рѣката на единъ кракъ.

Пашата отворилъ прозореца, плѣснaлъ съ ржце и гжскитѣ спустнали и другия си кракъ.

— Видишъ ли? — казалъ пашата.

— Е, рекалъ Мую, — да бѣхте плѣснали ржце и на моитѣ гжски, и тѣ щѣха да спустнатъ два крака.

Пашата се засмѣлъ и пустналъ селянина на свобода.

М. Дончевъ.

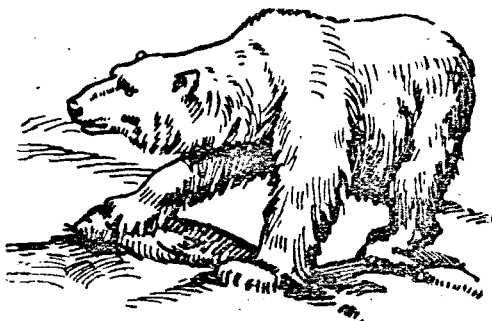
Жителитѣ на зоологическата градина.

I

Бѣлата мечка.

Студена зимна нощ. Звѣздитѣ треператъ отъ студъ по ясното небе. Луната тжжно поглежда презъ прозорчетата на малкитѣ стаички на животнитѣ. Тамъ е тѣсно и душно за силнитѣ и страшни на свобода звѣрове. Вѣтърътъ бучи отвънъ. Вѣялица бѣснѣй съ ядъ.

— По-силно! по-силно! Всичко смразявай, дѣдо Мразъ! — зарева бѣлата мечка. — Защо днесъ не си тѣй силенъ както тамъ горе, въ моето отечество? О,

обичниятъ ми, роденъ край, гдето нѣма това горещо слънце, гдето вѣчно цари студъ, мразъ, ледъ и дълга нощ!

— Царува ледъ ли?! ... О, колко е ужасно това! — заръмжа тигърътъ отъ съседната клѣтка.

— Глупакъ! Ужасна е само топлината, че едва я понасямъ азъ. Та ти можешъ ли разбра хубостта на нашата страна? Необятна, покрита съ ледъ, равнина, безбрѣженъ океанъ, по който съ трясъкъ плуватъ грамадни ледени планини, а надъ всичко това — дълга, ясна нощъ.

Ние съ брата си живѣхме подъ нѣжнитѣ майчини грижи върху една ледена планина. За храна много

се не грижехме: мушвахме си ржката подъ леда и си изваждахме риба каквато искахме и колкото ни се ядѣше. Омръзне ли ни риба, хайде за моржове или тюлени. А понѣкога се нахранвахме съ месо на китѣ, което риболовцитѣ хвърляха по леда. Веднажъ седѣхме съ майка си на високата планина.

— Но какво е това? — запитахме изведнажъ майка си.

— Гледайте, гледайте, глупавичкитѣ и не се бойте! Това е сѣверното сияние.

И ние видѣхме по тъмното небе свѣтли лѣчи, които се прѣскаха по всички посоки и постоянно си мѣняваха цвѣта. Всичко свѣтна, сѣкашъ небето пламна въ чуденъ вълшебенъ огънь. Снѣгътъ и ледоветѣ блестѣха, като брилянти. Небето се преливаше въ всички цвѣтове на джгата. Очитѣ ни заболѣха да гледаме такава ослѣпителна свѣтлина. Стана свѣтло като день. Мама скочи на брѣга и ние — следъ нея.

— Внимавайте, деца! — викаше тя. — Правете всичко, каквото правя и азъ. Отъ хората не се бойте. Тѣ сж най-слабитѣ ни врагове.

Мама се спираше, подушваше изъ въздуха и пакъ трѣгваше напредъ. Скоро предъ насъ се зачернѣха нѣколко землянки, скрити подъ снѣга. Въ тѣхъ, около малка ламбичка, бѣха обвити въ еленови кожи, хората и грѣха вкоченѣлитѣ си ржце на горящото огнище. Отвѣнъ колибката имаше бѣчва съ китова масъ. Ние много обичахме мастѣта. Съ единъ ударъ на лапата си мама строши бѣчвата и ние лакомо се наядохме на прѣсна масъ. Въ колибката се размърдаха и мама бързо ни поведе следъ себе си. Не че бѣше страхлива, но се боеше за насъ.

По пѣтя срещнахме двама изплашени рибари.

— Да ги вземемъ ли съ насъ? — запита братъ ми.

— Остави ги, — мило отвърна мама. — Ние сме сити вече. Защо ни сж?

Никой по-добре отъ насъ не умѣеше да плава. Ние бѣхме царе на брѣга и океана. На хората напа-

дахме кога сме много гладни — въ друго време не ги закачахме.

Колко хубаво и весело живяхме въ нашата родина! Щомъ поотрастнахме и замислихме за самостоятеленъ животъ, съ насъ се случи ужасна беда,

Единъ корабъ бѣ замръзналъ средъ ледоветѣ. Екипажътъ му бѣ излѣзълъ на брѣга съ всичкитѣ си припаси. Разхождайки се, ние подушихме китовата масъ и отидохме да си хапнемъ. Но едва почнахме да ядемъ, надъ насъ се разнесе ужасенъ трясъкъ, мама се повали на земята, цѣла облѣна въ кръвъ. Ние не разбрахме защо падна тя и защо е тази кръвъ по нея, та продължихме да ядемъ. Щомъ се нахранихме и искахме да тръгнемъ, забелѣзахме, че майка ни лежи неподвижно на земята, а шиитѣ ни сж обхванати отъ здрави примки. Речехме ли да мръднемъ, примката ни стѣгаше по-здро̀во и по-силно.

Отъ тогава сме въ тази клѣтка. Настъпиха топли дни, ледоветѣ се разтопиха и нашиятъ корабъ тръгна изъ океана. Следъ като измина много рѣки и морета, той стигна този мръсенъ градъ. Брата ми отведоха нѣкъде далечъ, а мене оставиха въ тази тѣсна стаичка. Може ли тя да ми замѣни широкия океанъ и безкрайния морски брѣгъ?

— Охъ, азъ съмъ много нещастна тукъ! Не ще се върне вече щастливата ми младостъ. . .

И мечката зарева тѣй силно, че разбуди всички звѣрове въ зоологическата градина. (Следва).

Сурва година!

Сурова година!
Класъ да узрѣе,
Да се налѣе.
Чиста пшеница —
Сжща жълтица.
Веселъ селяка
Жетва да чака.

Тая година
Вълна коприна,
Медъ, грозде, сливи,
Цвѣтя красиви,
Наспори, Боже,
Колкото може!
Весела година!

Л. Теменужковъ.

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Добритъ деца.

На вѣнъ снѣгътъ засипваше всичко. Само две птички се дѣха на студа. Тѣ прехерѣваха по дързетата и жално писукаха.

Отвѣтре се отвори прозореца. Подадоха се две момиченца. Тѣ казаха на птичкитѣ:

— Елате мили птички. Елате, ние ще ви дадемъ трошици. Птичкитѣ литнаха къмъ децата. Децата имъ натрошиха трошици и затвориха прозореца. Птичкитѣ изкълваха трошичкитѣ и радостно херѣгнаха.

Стефанъ Мариновъ

уч. отъ III отд. въ с. Арсланъ.

Умници.

(По картинкитѣ въ кн. 3).

Бѣше хубавъ лѣтенъ день.

Митко и Петю се накаяха да отидатъ да се окъпятъ на рѣката. Като приближиха, на брѣга забелѣзаха една футболна топка. И двамата се втурнаха като луди къмъ топката. Тѣкмо когато Петю се накая да я грабне, Митко се хвърли върху му и се почна страшенъ бой: юмруци, нокти и ритници заиграха. Митко, като по-силенъ, хаана Петя за врата и го събори на очи. Въ падането си Петю ритна топката. Тя отскочи въ рѣката и водата я отнесе. А нашитѣ умници, следъ като се измориха, оставиха битката и съ сълзи на очи потърсиха топката, но тя бѣ заминала да търси по-умни и по-добри другари.

с. Сандѣкчий, 12 XII 1930 г.

Веселинъ Начевъ.

уч. отъ IV отдѣление.

Снѣжко.

Снѣжко бѣли,
Ти донесе две кждели.
Вземи бабината хурка
Па седни при Смѣхурка.

Тамъ се смѣйте
И предете,
Кратки пѣснички
Редете.

Веска В. Райнова.
на 6 години.

Решения и отговори.

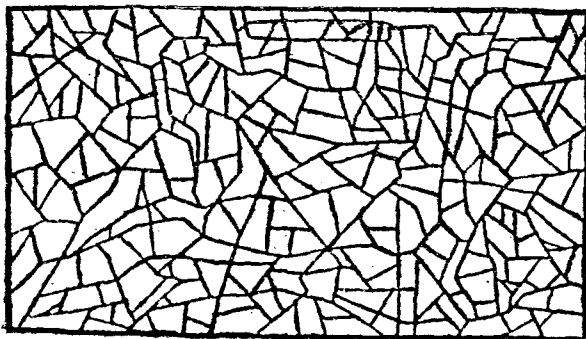
Отговорътъ на задачата въ кн. 3 е: Паритѣ взелъ оня овчаръ, който ималъ два хлѣба.

Решили сж вѣрно само Александъръ Д. Абаджиевъ отъ гр. Никополъ и Василка Ботева отъ Варна.

Хубави разказчета се получица отъ много деца. Между многото отдѣлихме тия на: Ксения А. Щерева II отд. отъ Провадия; Емилия Д. Стоянова II отд. Варна; Стелка Владева III отд. Провадия; Пеню Ив. Вълковъ IV отд. Варна, Любко Я. Розенщайнъ и Георги Ганзуревъ — Варна.

Най-хубавъ е разказътъ на Веселинъ Начевъ и той получава подаръка.

Тукъ се крие едно куче. Намерете го.

Одобрено отъ М. Н. Пресвѣта съ № 4051 отъ 1915 г.

Редакторъ Мих. Д. Николовъ.

Книжка пета ще пратимъ само на платилитѣ абонати.

Издава книжарница „Образование“ — Варна

Лито „Ярмолински“ М. Милчевъ — Варна.